

Tangózni hadiállapotban

*Akik ma várnak, mire várnak,
akik most jöttek, hova jöttek –
ki látja felfényleni szélét
a föld alatti mélyköröknek?
A szellem fényűzése volna
kijutni innen élve, holtan;
el kéne egyszer tűnni végre
a láthatatlan ostromokban.*

*Igen, ez itt a város, ahol
tangót álmodnak éjjelente
egy ismeretlen, messzi bolygón
– s reggel a kávégőzre kelve
csak néznek maguk elé bambán
s töpregenek: az égi tangót
az álomban ők komponálták
vagy felidéztek, mi elhangzott
már egy korábbi alkalommal,
majd elúszott a múlt vizében;
és vajon miért fontos mindez
– most ezen gondolkodnak éppen.*

*Tangót álmodni messzi földre,
miközben hadiállapot van:
akik ma várnak, arra várnak,
valaki jöjjön valahonnan.*

*Való igaz, a belvárosban
már rég lehet mozogni bárhol
– tangózni hadiállapotban –,
csak szórványos fegyverropogás
ballszik a perifériáról.*

A régi név

*A régi nevet mára elfeledték,
mégis ez a dolgok mozgatója.
Minden név mögött ezernyi másik
– Isztambul, Bizánc, Konstantinápoly –,
semmi sem változott meg azóta,
bogy erre járt egy félnótás kalandor;
a nevére már nem emlékszik senki,
ő maga sem.*

*Csak megpíben e tájon,
majd indul is, poggyászatát ittfelejtí.
És így tovább, sok elbagyott vidéken,
a történetet folyton újraírja,
az összes régi nevet elveszíti
és nem talál hozzájuk többé vissza.*

*S ha megtalálná, mit kezdene véle
(kőtábla az úrbajók korában),
bár nyomra lelve egy-két kósza vándor
a sarkokon vagy az egyenlítői,
legbelsőbb Afrikában,
ölni tudna még a régi névér'
és kifüggesztené az ajtajára:
ez lenne a címer és a cégér.*

*A legrégebb nevet a Holdon őrzi,
hírlik, valami nyugdíjas bölcs, egy
ősöreg és feledékeny Borges,
ki nem is érti önnön küldetését.
Jó lesz, így biztatja magát. Jó lesz.*